

<http://www.megablunder.net>
<http://www.haesbrouck.be>

<http://blog.seniorennet.be/rilatine>

Jaargang 2 nr. 39
21 augustus 2008

Een mailtje graag als U
verder geen nieuwsbrieven
meer wilt ontvangen.

De wraak van de middelmaat.

ADHD is de aandoening of het etiket dat men krijgt wanneer de middelmaat iemand niet de baas kan.

Nu blijkt die middelmaat tot de vaststelling te komen dat ooit de maatschappij vooruit werd getrokken door hen, waar men nu jaloers naar opkijkt en waarbij men zich de mindere voelt.

Want de lat is al heel laag gelegd en de huidige normen worden bepaald door hen die nooit echt hebben hoeven te presteren, meestal volstond het aanschaffen van een partijkaart.

Wie nu blijk geeft om te willen uitstijgen boven de middelmaat, wordt een aandoening aangesmeerd, een stoornis waarmee men geboren is, een chemisch onevenwicht of het ontbreken van stoffetjes die de middelmatigheid moesten gestalte geven.

Die aandoening bestaat dus, want zij die de maatschappij vooruit kunnen duwen, krijgen psychotica die hun zenuwstelsel zodanig verwoesten waardoor ze niet meer uit de ban kunnen of willen springen.

De desinteresse voor het dagelijkse dwangmatig nutteloze van een grijze maatschappij heeft men concentratiestoornissen genoemd, die men behandelt met de paardenbril van sterke psychotica, die leert robotachtig (dwangmatig?) te focussen op een ding in plaats van op alle dingen tegelijk.

Zenuwstelsels verwoesten is een nieuwe behandeling, en zelfs de middelmaat weet dat men zo iets moeilijk commercieel aan het publiek kan verkopen.

Vandaar de nieuwe normen die ook een medische wetenschap te beurt zijn gevallen.

Het werkingsmechanisme van de psychotica dat men vroeger kende, werd als onbekend verklaard en echte geneeskunde werd evidence based medicine genoemd.

De geneeskunde waarbij voortaan een moeilijke wetenschappelijke kennis niet meer hoeft, maar vervangen werd door gewoon te kijken of genotmiddelen op korte termijn een schijnbaar therapeutisch effect hebben.

Op die manier kan men harddrugs dealen als middelmatige ouders, middelmatige schooldirecties of middelmatige vrienden en kennissen aan dokters criteria verschaffen, waarmee men de bouwstenen van een zenuwstelsel om medische redenen kan gaan castreren.

Omdat ik nu zelf onvoldoende geschoold ben in de leer van de zenuwaandoeningen, vraag ik al een drietal jaar aan zenuwartsen of er eigenlijk een echte zenuwziekte bestaat, die men kan behandelen door het zenuwstelsel te verwoesten.

Behalve een, kon niemand een aandoening opnoemen, en die ene professor vertelde een jaar geleden dat het in sommige gevallen nodig was om 'blijvende veranderingen' aan te brengen.

Er werd niet bijverteld in welke gevallen.

Tot op heden ...

Deze tekst komt van een patiënt (zelf arts), die enkele dagen geleden met dit verhaal kwam.

Geachte heer Haesbrouck,

Bedankt weer voor uw uitgebreide reactie. Het is inderdaad duidelijk wat me 'te doen staat'. Ook ik bemerkte zelf al enige tijd dat na verloop van tijd wat aparte verschijnselen optreden, bij mij met name de u wel bekende betrekkingsideeën. Het lijkt misschien vreemd dat een arts zelf in deze 'val' loopt, maar juist van arts/patiënten, zo is mijn ervaring, wordt een wat 'onderdanige houding' verwacht in het contact met de behandelaar, waarbij zelf meedenken (vanuit de eigen medische opleiding, lijkt dit toch niet vreemd), vaker dan eens, níet echt op prijs wordt gesteld. Ik heb er destijds dan ook voor gekozen om de behandeling 'uit handen te geven'. Ik had mijn psychiater, tevens A-opleider in "xxxxx" in Nederland, wel eens op de hoogte gesteld van uw bevindingen en de uitgebreide informatie op uw websites. Hij antwoordde dan dat het juist de bedoeling was om structurele veranderingen in/van de neuronen te bewerkstelligen, en was stellig van mening dat ik echt baat had van de concerta, en drukte me meermalen op het hart, het toch 'voorlopig' maar te blijven gebruiken. Daar heb ik me voor de time being destijds even bij neergelegd. Nu gaan 'we' er toch mee stoppen, omdat hij, na een congres(?), vrij plotseling meer doordrongen lijkt te zijn van de negatieve kanten van het gebruik van de methyfenidaat. Dan dus maar even de kiezen op elkaar.

De tegenwerking die u lijkt te blijven ervaren, is inderdaad opvallend. Daarom, bedankt voor uw bemoedigende woorden, en ik wens u ook veel succes bij uw onafgebroken inspanningen om de nadelige effecten van deze middelen aan de kaak te blijven stellen.

Men kent dus geen ziekte of aandoening die men kan genezen of behandelen door het zenuwstelsel te verwoesten.

Maar waarom verwoest men dan zenuwstelsels ?

Om medische redenen ?

Om pedagogische redenen ?

Om politieke redenen ?

Of zou de middelmaat dan toch op wraak belust zijn?

Een middelmaat die ook wil presteren als de groten en toch zo slim was om te merken dat lagere doseringen dan deze waarmee ze anderen psychotisch maken, wonderwel geschikt bleken om hun eigen prestaties te verbeteren.

Vandaar dan: dubbele pret.

Betere prestaties onder het voorwendsel van ADHD.

Gelukkig weten dokters van niets en start men steeds met lage beginndoses.

En in 2005 schreef het College ter Beoordeling van Geneesmiddelen nog dat lage doseringen zelfs de symptomen van ADHD kunnen verergeren.

Voor de doping zit zoiets alvast heel goed.

En zij die echt tam gemaakt moeten worden, krijgen meteen al de massieve doses, immers... de omgeving wil directe resultaten.

Voor de sportieve dopinggebruikers eindigde het ADHD-tijdperk nogal vlug toen drie onafhankelijke dokters eenzelfde diagnose moesten stellen om methylphenidaat in sportwedstrijden te kunnen gebruiken (in Vlaanderen).

Als bij mirakel genas een massa sportbeoefenaars.

ADHD bestaat dus echt, want het kan ook echt genezen.

Maar ziekten kunnen onverwacht toeslaan en ook epidemieën kunnen plots opduiken.

Van zodra men miraculeus van ADHD genezen was, vielen sportbeoefenaars en ook de middelmaat in depressieve toestanden.

En dat een depressie een erge aandoening is, die met erge psychotica moet aangepakt worden weten alleen de dokters die door de farmaceutische industrie vakkundig onwetend worden gehouden over de werking ervan.

De internationale literatuur vermeldt: werkingsmechanisme onbekend, waardoor men die stoffen niet eens op de verboden WADA-lijsten heeft gezet, wanneer ze tot een grote tevredenheid ook als doping worden gebruikt.

De dokters op WADA weten natuurlijk ook van niets, want hoe kan je nu drogeren met antidepressiva, luidt het aldaar?

Een uitspraak van ex-renner Jesus Manzano in Gazetta dello Sport.

Jimenez und Pantani leben nicht mehr.

"Genau wie Jesus Rollan, eine nationale Legende im spanischen Wasserball. Ein zu früher Tod, wie "El Chaba" und Marco. Das ist die Kehrseite der Medallie Doping. Sie nehmen so viele Antidepressiva, daß sie davon abhängig werden. Während einer Tour habe ich acht Tabletten Prozac geschluckt und drei gleich nachdem ich angekommen war. Sie waren dazu da um das Hungergefühl zu bekämpfen (ich wog 56 kg und bin 1,78 groß), sie wirkten gegen Hemmungen und gegen schlimme Gedanken. In Amerika nennen sie Prozac "Glückspille", nicht wahr?"

Vraag is natuurlijk, hoe kunnen artsen stoffen voorschrijven waarvan men niet weet hoe ze werken.

De middelmaat stelt die vraag niet, want evidence based medicine steunt niet op de kennis van de werking van iets, maar wel op het effect dat bereikt wordt.

De euforie rond dopingvrije sport neemt alsmaar toe en de strijd tegen dopingzondaars lijkt bijna gewonnen.

Wel handig, als de huidige doping voortaan toegelaten wordt.

Immers de psychotica die de middelmaat nu in hoge doseringen gebruikt worden om echte ADHD-ers uit te roeien, zijn ook doping, maar dat wil alvast niemand geweten hebben.

Want hoogmoed komt voor de val.

Men had zo zijn best gedaan om te vermijden dat het werkingsmechanisme van de nieuwe antidepressiva toch zou bekend raken, tot de overmoed door een gigantisch gegroeide ADHD-markt, ervoor zorgde dat foutjes werden gemaakt.

Twintig jaar lang hield men verborgen dat de nieuwe SSRI's in de aangeboden doseringen eigenlijk als amfetamine werken en daardoor minder geschikt bleken om door de jeugd te worden gebruikt.

Tot de echte hubris kon toeslaan.

Twintig jaar lang verspreidde men chemicaliën die door hun samenstelling eigenlijk net zoals echte amfetamine of als echte cocaïne ook onder een opiumwetgeving hadden moeten vallen omdat ze in eenzelfde chemische subgroep thuishoren.

En nu bedacht men dat een Prozac-variant met eenzelfde actieve phenylpropylamine die op gewichtsbasis nog 18% actiever is dan bij Prozac, bij kinderen kon aangewend in doseringen tot 4 keer zo hoog als Prozac bij volwassenen, om dat soort kinderen dat genetisch blijktbaar niet tot de middelmaat hoorde, de psychiatrie of de dood in te jagen.

Vandaar: geen opiumstof, slechts 1 inname dagelijks, een schijnbaar totaal nieuwe stof en het succes leek verzekerd.

Maar meteen bleek daarmee dat de middelmaat,

- de aandoening ADHD misbruikt om de zenuwstelsels te verwoesten van wie men als 'levensonwaardige levens' heeft bestempeld,
- de aandoening depressie misbruikt om op een gemakkelijke manier een bevolking te drogeren,
- erin slaagt om ongemerkt gevaarlijke stoffen in de handel te brengen, die eigenlijk onder een opiumwetgeving hadden moeten vallen,
- een bevolking kan verzwijgen dat men ze een veranderde perceptie op de realiteit bezorgt door chronisch schade toe te brengen aan hun zenuwstelsel,
- een depressieve bevolking daarmee psychotisch maakt, om ze dan chemisch en bipolair te laten balanceren op de psychotica en de antipsychotica,
- een bevolking kan verzwijgen dat alle rampen van zinloos geweld die gebeuren in de maatschappij, waar bij sommigen de stoppen schijnen door te slaan, eigenlijk het gevolg zijn van het controleverlies op het gedrag dat ontstaat doordat men het zenuwstelsel heeft verwoest van iemand waarmee hij of zij zichzelf wel onder controle had kunnen houden,
- een bevolking laat geloven dat hun psychotica het zelfmoorden zal verhinderen, terwijl ze net de zelfmoorden doen ontstaan,
- dat allemaal voor mekaar kan brengen door een bevolking te laten geloven in de onfeilbaarheid en de deskundigheid van de artsen, die door de industrie op dat vlak volledig onwetend worden gehouden,

- de nieuwe geneeskunde zelfs beloont met de uitvinding van nieuwe ziekten, die ontstaan door de nevenwerkingen van het chronisch psychotica-gebruik. Laat mij hier alleen maar de nieuwe medische specialisaties vermelden van specialisten in de botontkalking en de ziekte van Alzheimer.

Apotheker Fernand Haesbrouck

leper, 21 augustus 2008